

Ruměnička Lipůvka a její kamarádi

Radomír Socha • Zdeňka Študlarová

Jak ruměnice pospolná přišla na svět a poznala kamaráda cvrčka

Po dlouhé mrazivé zimě zavítalo do kraje opět jaro. Od zimy převzalo žezlo a usadilo se na trůn. Jako zářící pavouček rozhodilo po kraji síť hřejivých slunečních paprsků, kterými spoutalo poslední vzdorující sněhové mračouny. Dýchlo na ně a rázem je proměnilo v první jarní deštík. Všechna zvířátka se radovala, že jaro je zase tady. Nebyl nikdo, kdo by ho nevítal. A jak by ne! Všichni měli zimy už tak akorát dost. Byla tentokrát moc dlouhá a tuze mrazivá. Kdejaký živý tvoreček se těšil, až si prohřeje zkřehlé tělíčko. Zvláště veškerá hmyzí havěť si zavýskla, že už je konečně přestaly zámst nožičky.

To bylo najednou radosti! – A toho jásotu a zpěvu, co se všude rozléhalo. Zpíval kdekdo – ať už zpívat uměl, nebo neuměl. Všichni ptáci, velcí i malí, ve-sele pípali, štěbetali, vrkali a hartusili ostošest. Všude poskakovali kosi a mezi pípáním stačili povytahovat z vlhké hlíny spoustu žížal. Z trávy se ozývalo veselé cr... cr...cr... To cvrčkové oprášili svoje housličky a začali je ladit. Není divu, že se během několika dní celá louka proměnila v jeden velký koncertní sál plný všelijakých hudebníků a zpěváčků. A co na tom záleželo, že tu a tam zazněl nějaký ten falešný tón. Nikomu to nevadilo! Každý vítal jaro, jak nejlíp uměl – prostě tak, jak mu narostl zobák, jak se říká. Každý pěkně po svém. Pro všechny bylo nejdůležitější jedině – zima je konečně fuč a bude zase teplo.

Také cvrček polní nelenil a oslavoval příchod jara. Měl krátká křídla a melodickým cvrkáním na housličky lákal samičku. Jak tak na ně vrzal, zahlédl před sebou vykukovat z hromádky zetlelého listí malé bílé vajíčko.

„Ťuk... ťuk... ťuk...“ ozvalo se z vajíčka, když se ho snažil obejít.

„Jejda, to jsem se lekl,“ vyjekl cvrček.

Zvědavost mu ale nedala a začal si vajíčko důkladně prohlížet.

„Ťuk... ťuk...“ ozvalo se po chvíli z vajíčka znovu.

„Propánajána, copak to je za zvuk?“ divil se cvrček.

Chvíli bylo ticho, pak se ale ťukání ozvalo zase. Nakonec to ve vajíčku zapraskalo – rup... prásk... křup... a z puklého vajíčka se něco klubalo ven.

Bylo to hlavně žluté, trochu červené a koulelo to na cvrčka malá kukadla. Pak to začalo nahlas vřeštět.

Cvrček se vylekal a uskočil raději stranou. Chvíli to divné stvoření pozoroval a pak se zvědavě zeptal: „Kdopak jsi?“

„Já jsem maličká ruměnice pospolná. Je mi zima a mám velikánský hlad.“

„To se mi ulevilo,“ oddychl si cvrček. „Už jsem se bál, že jsi malinká slepička a zničíš mi moje housličky,“ řekl a pro jistotu je raději schoval za záda.

„A proč bych to dělala? Mě se bát nemusíš. Raději mi prosím pomoz najít nějaké lipové semínko.“

„A proč? Snad nechceš sázet stromy. To nedělej! Lip je tady už tak habaděj. Jen se podívej kolem sebe. Všude jen samá lípa. Chtělo by to i nějaký jiný strom.“

„Co tě nemá. Nejsem zahradník, abych sázela stromy. Já mám lipová semínka moc ráda. Už jsi někdy ochutnal, jak jsou sladká? To je ale dobrota...“ pochvalovala si ruměnička.

„Já lipová semínka nejím, to není nic pro mě,“ ztvářil se znechuceně cvrček.

Ruměnička jako by ho neslyšela. Protáhla si tělíčko jako nějaká kočka a pomalu začala vyšlapovat svýma šesti nožkami po zemi. Přitom ale stále něco hledala a rozhlížela se kolem dokola.

Cvrček ji zpovzdálí pozoroval.

Ruměnička mezitím pokračovala v chůzi. Tu a tam do něčeho zabodla svůj sosák, ale pokaždé se znechuceně zašklebila. Jak tak hledala, co by snědla, spatřila na zemi podivné hnědavé kuličky.

„Konečně jsem našla něco dobrého. To bude určitě lipové semínko,“ zvolala radostně a zabodla sosák do jedné z kuliček.

Vzápětí ale vykřikla: „Auvajs! Copak to je? Vždyť se to nedá jíst. Málem jsem si zlomila sosáček!“

Cvrček k ní přiběhl, koukl se na ni a pak na semínko, které se pokusila nabodnout, a pak zacvrkal: „To se nedivím, že jsi tak dopadla. Je to totiž plod lípy velkolisté. Aby sis mohla pochutnat na semínku ukrytém pod jeho oplodím, musela bys ho rozdrtit kamenem, protože je příliš tvrdé.“

„Tak ho, prosím tě, zkus rozbít,“ požádala ruměnička cvrčka.

„Tak dobrá,“ přikývl cvrček a pokusil se zvednout ne-daleko ležící kámen. Jenže neodhadl svoji sílu. Kámen byl na něj příliš těžký. Jakmile ho nadzvedl, ztratil rovnováhu, bolestně zafuněl a převálil se i s kamenem na záda.

„Ach ouvej,“ zasykl bolestí. „Málem jsem si pohmoždil záda. Pojdme jinam. Ukážu ti, kde jsou plody lípy malolisté.“

„A ty nebudeme muset rozbít kamenem?“ vyzvídala ruměnička.

„Kdepak, to nebude třeba. Plody lípy malolisté jsou docela měkké, takže je svým sosákem snadno probodneš až k semínku, které je uvnitř. Nemusíš se bát, to ti určitě bude chutnat a sosáček si na nich nezlomíš.“

„To mi uděláš velkou radost, protože už mám hrozný hlad.“

A tak cvrček přivedl ruměničku na místo, kde bylo semínek požehnaně. Cvrček jedno vzal a ejhle – uvnitř se choulilo chutné jádérko. Hned ho podal ruměničce.

Ta se odhodlala a zabodla do něho sosáček.

„Panečku, to je ale dobrota,“ pochvalovala si a baštila, jako by týden nejedla.

„Víš co? Budu ti říkat Lipůvka, ano?“ ozval se cvrček.

„Pro mě za mě, říkej mi, jak chceš,“ odvětila ruměnička a zabodla sosák do dalšího semínka.

„Tak jo, to jméno se mi líbí,“ zacvrkal cvrček.

„A kdo jsi ty?“ vyzvídala ruměnička.

„Já jsem cvrček. Říkají mi Vrzálek, protože když mám čas, vržu na housličky. Mám ti na ně zahrát?“

„Proč ne? Aspoň mi bude líp chutnat,“ přikývla ruměnička. „Musím totiž hodně jíst, abych vyrostla a byla brzy velká.“

Cvrček tedy popadl housličky a začal na ně hrát, jak nejlépe uměl. Žádná velká muzika to sice nebyla,

spíše vrzání, tak jak to cvrčkové umějí, ale ruměničce to nevadilo, protože nic lepšího dosud neslyšela.

A tak ruměnička baštila a baštila a byla ráda, že našla dobrého kamaráda.

UMÍŠ ODPOVĚDĚT?

- a) Z čeho se na jaře vyklubala ruměnička? Z vajíčka, nebo z kukly?
- b) Jakou barvu mělo vajíčko, ze kterého se vyklubala?
- c) Koho zahlédla ruměnička jako prvního? Lučního koníka, anebo cvrčka?
- d) Které plody mají ruměnice raději? Z lípy velkolisté, anebo z lípy malolisté? Víš proč?